



Miljøstyrelsen
mst@mst.dk

Sendt til:
Sandra Fisker: sanfi@mst.dk
Marianne Lumbye: melso@mst.dk

Jr.nr.: MST-1200-00005

13. april 2019

Høring over udkast til bekendtgørelse om miljøkrav til affaldshåndteringsvirksomheder

GenvindingsIndustrien støtter overordnet, at krav om miljøgodkendelse til visse virksomheder fjernes til fordel for en anmeldeordning med henblik på at indfri regeringens mål om øget erhvervsvenlighed, lettere procedurer og hurtigere sagsbehandling.

Bekendtgørelsens afgrænsning

Bekendtgørelsen omfatter virksomheder med visse K-listepunkter og dermed en begrænset andel af affaldsvirksomheder. Mange af affaldsvirksomhederne vil have behov for en miljøgodkendelse som overbygning til anmeldelsen. GenvindingsIndustrien finder dog, at en for lille andel virksomheder får gavn af dette initiativ, der skal sikre øget erhvervsvenlighed.

GenvindingsIndustrien anbefaler derfor, at der hurtigst muligt ses på, hvorledes kredsen af virksomheder, der underlægges bekendtgørelsen om miljøkrav til affaldsvirksomheder, udvides. En udvidelse af afgrænsningen skal ske efter to principper: Er der et miljømæssigt belæg for at ikke at omfatte konkrete K-listepunktervirksomheder? Og hvorledes sikrer afgrænsningen en konkurrencelighed mellem virksomheder, der opererer ensartet i markedet? Fx bliver virksomheder, der indsamler og videreformidler jern, omfattet af anmeldebekendtgørelsen, mens virksomheder, der indsamler, nedklipper jern og videreformidler jern, ikke omfattes. Miljørisici er ens i de to tilfælde, da jern er et inert materiale, og forretningsmæssigt er de to typer virksomheder i direkte konkurrence med hinanden, men ikke underlagt ensartede sagsbehandling og dermed omkostninger.

GenvindingsIndustrien ønsker således, at der i meget nær fremtid foretages en gennemgang af godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1 med henblik på at vurdere, hvilke andre K-listepunkter der burde overflyttes til bekendtgørelse om miljøkrav til affaldshåndteringsvirksomheder. Øvrige virksomheder på bilag 1 er allerede omfattet af standardvilkår og kan derfor også relativt let omfattes af de forenklede regler, der indføres med anmeldeordningen.

På lignende vis bør der arbejdes med mængdemæssige afgrænsninger for, hvornår aktiviteter omfattes af den ene eller den anden bekendtgørelse – fx for affald i shredder og adskillelse af WEEE-affald; K218-aktiviteter. Blot at shredde 1 kg affald eller adskille 1 kg WEEE-affald udløser kravet om miljøgodkendelse.

Idet krav til virksomheder, der konkurrerer i markedet, bliver uens, er det særligt vigtigt, at der følges op med en effektiv håndhævelse, hvor der sættes et fokus på anmeldevirksomheder, der svarer til det kontrolniveau, der implicit ligger i miljøgodkendelsesprocessen.



Da bekendtgørelse om miljøkrav til affaldsvirksomheder er helt ny-formuleret, anbefaler GenvindingsIndustrien, at Miljøstyrelsen allerede nu sikrer sig en beslutning om, at bekendtgørelsen evalueres inden for tre til fire år. Med en helt ny bekendtgørelse, der standardiserer miljøkrav til virksomheder, der grundlæggende er meget forskellige, kan en gennemgang af anmeldelsessager vise et behov for justeringer, opstamninger og nye dispensationsmuligheder. Uden en evaluering vil det også være uvist, om politiske mål om forenkling af procedurerne og hurtigere sagsbehandling faktisk er blevet indfriet.

Fair og lige konkurrence mellem private og offentlige virksomheder

Bekendtgørelsen har til formål at sikre en undgåelse af udslip til naturen og en bevarelse af materialekvaliteten med henblik på genanvendelse. Derfor tager reglerne sit udgangspunkt i materialerne og fastsætter regler for drift, overvågning og dokumentation med henblik på at sikre en miljømæssig høj standard. Derfor er det uforståeligt, at kommunale genbrugspladser undtages for visse dokumentationskrav. I § 48 gøres virksomhedens ejerskab til afgørende for, om krav til beskyttelse af miljøet er vigtige. Bekendtgørelsens forslag om lavere dokumentationskrav til kommunale virksomheder end private vurderes heller ikke at være i tråd med regeringens politik og igangværende indsats for en fair og lige konkurrence mellem private og offentlige virksomheder, idet bekendtgørelsen implicit, udover lavere miljøkvalitet, fastsætter lavere driftsomkostninger for kommunale virksomheder end private virksomheder.

Efterkontrol af skærpede krav

Under følgende bemærkninger præsenterer GenvindingsIndustrien enkelte eksempler på, at kravene i bekendtgørelsesudkastet er skærpet i forhold til nuværende standardvilkår, jf. bekendtgørelse 1417/2017 og 1474/2017. Da det ikke er bekendtgørelsens hensigt at ændre på virksomhedernes substantielle vilkår, opfordres Miljøstyrelsen til at foretage en nærmere sammenligning af de nuværende standardvilkår og de i bekendtgørelsesudkastet.

Vejledning

GenvindingsIndustrien støtter, at der udarbejdes en vejledning over bekendtgørelsen og anbefaler, at denne udstedes meget snart. Detaljerne er nødvendige for en ensartet anvendelse af bekendtgørelsen i kommunerne.

Specifikke bemærkninger

Nedenfor findes bemærkninger til de enkelte dele af bekendtgørelsesudkastet.

Kapitel 1: Anvendelsesområde

§ 1, stk. 2 bør mere præcist beskrive, hvornår en virksomhed underlægges bekendtgørelsen om miljøkrav til affaldsvirksomheder, der peges særligt på bilag 2, listepunkt K212 og K203 i forhold til bilag 1 pkt. 5.5 og 5.1d. Og i kommende vejledning bør der gås i detaljer med afgrænsningen i forhold til virksomhedens aktiviteter.

I relation til indledende bemærkning til § 48 om at sikre en fair og lige konkurrence mellem konkurrerende virksomheder: I § 1, stk. 4, kan pkt. a, b, c, om hvilke anlæg der er omfattet, med fordel slås sammen, idet der reelt ikke er aktivitetsmæssige forskelle på private og kommunale anlæg. På denne måde bliver det tydeligere, at det er aktiviteten på anlægget – og ikke ejerskabet – der er afgørende for bekendtgørelsens afgrænsning.

§ 1, stk. 3 bør formuleres klarere. Paragraffen skal forstås således, at bekendtgørelsen ikke omfatter affaldsproducenter, jf. affaldsbekendtgørelsens definition, altså fx butikker, selvom de tager vare tilbage fra kunder i form af tilbagetagningsordninger. Det er overordentligt vigtigt, at dette fremgår tydeligere. Nok oplagrer detailhandlen også tredjemands affald, men aktiviteten er ikke relevant at regulere under bekendtgørelse om miljøkrav til affaldsvirksomheder.



§ 3 angiver definitionerne. I standardvilkårene, jf. bekendtgørelse nr. 1474/2017, anvendes betegnelsen ”befæstet areal” og der menes en fast belægning, der giver mulighed for opsamling af spild og kontrolleret afledning af nedbør. I bekendtgørelse nr. 1474/2017 står derimod, at en ”tæt belægning” forstås som en fast belægning, der i løbet af påvirkningstiden er uigennemtrængelig for de forurenende stoffer, der håndteres på arealet. Der bør fastsættes en tydelige og entydige definition.

Kapitel 2: Overfladevand

§ 7, stk. 2 fastsætter, at overfladevand fra areal, hvorpå der håndteres farligt affald, skal kunne opsamles i et bassin. Et ”bassin” er undefineret i bekendtgørelsesudkastet. Det anbefales, at der fastsættes et hensyn, der skal efterleves frem for en given løsning uden nærmere funktionskrav. En formulering kan være en foranstaltning/en fysisk barriere, der hindrer udslip til omgivelserne/beskytter omgivelserne mod forurening. Dette hænger sammen med følgende:

§ 7 stk. 2 fastsætter også, at der skal være en afspærringsventil, der kan hindre udløb af overfladevand. Regler for begrænsning af udledt overfladevand reguleres også via spildevandsbekendtgørelsen i form af virksomhedernes spildevandstilladelser. Hensynet er ikke at overbelaste kloaksystemet fx ved skybrud, og virksomheden pålægges således heri at etablere tilpassede foranstaltninger. Dette bør undersøges nærmere for at undgå dobbeltregulering. Sandsynligvis er kravet om et bassin i denne bekendtgørelse helt overflødig, da virksomhedens foranstaltninger til håndtering af overfladevand allerede er reguleret i spildevandsbekendtgørelsen.

Kapitel 3: Drift

§ 20, stk. 3 fastsætter, at virksomhederne skal bortskaffe affaldet inden for en given tidsfrist, og det fastsættes, at dette skal dokumenteres på et detaljeniveau, hvor der kan svares for den enkelte affaldsproducent (kundes) stykke affald. Ens affald – der skal videresendes samlet – opbevares samlet. Ved modtagerkontrollen registreres art og mængde for den enkelte affaldsproducent/kunde, men efter en sortering og oplagring er det ikke længere muligt at identificere, hvilket konkrete stykker affald i en bunke, der kommer fra de enkelte kunder. Derfor vides det heller ikke, hvornår lige præcis en given kundes affald er videreformidlet. Virksomhederne ved, hvor store affaldsmængder af givne affaldstyper der er videreformidlet på en given dag. Reglen kan således i praksis på ingen måde efterleves. Affaldsvirksomheder er karakterede ved sortering og puljering af affald med henblik på det efterfølgende marked. Og derfor er det jf. bekendtgørelse om affaldsdatasystemet også affaldsvirksomheder, der optræder som ”afsender”.

§ 21 stk. 3 fastsætter, at hvis en virksomhed modtager affald, som denne ikke er godkendt til at modtage, skal affaldet være videredisponeret seneste ved udgangen af den næste arbejdsdag. GenvindingsIndustrien er enige i, at virksomhederne ikke skal modtage og opbevare affald, som de ikke er godkendt til, men industrien må også bede om en tidsfrist til at ryde op efter fejl, der er rimelig, og som sikrer, at kvalitetsprocedurer kan overholdes. Som standard kontrolleres alt affald ved modtagelsen. Modtages utilsigtet affald, kontaktes den, der afleverede affaldet med henblik på, at de skal hente det igen. Men i nogle tilfælde skal affaldsvirksomheden tages vare på det, og det kan kræve en teste af affaldet for at få den viden, der er nødvendig for en korrekt videreformidling af affaldet. En test og en indgåelse af en aftale med en modtagervirksomhed kan på ingen måde ske inden for den foreslåede tidsfrist. Paragraffen skal jo netop dække den atypiske situation, og kvalitetsprocedurer bør særligt kunne nås overholdt, hvor der er usikkerhed om affaldets karakter. Kravet bør være ”hurtigst muligt og seneste inden for 30 dage”. Med en frist på 30 dage kan miljøkvaliteten sikres i også atypiske situationer og overilede beslutninger med henblik på at overholder tidsfristen kan undgås.



§ 19, stk. 2 fastsætter, at affald til nyttiggørelsen skal videreformidles senest et år efter modtagelsen. I nutidens miljøgodkendelse er kravet tre år for affald til genanvendelse og et år for affald til ikke-genanvendelse. Det bemærkes dog også, at dette ikke kan dokumenteres eller håndhæves. Det vil kræve, at hver stykke affald – hver et stykke jern, hvert et stykke ledning – mærkes. Hensynet om at sikre, at der reelt er tale om et midlertidig oplag, kan alene sandsynliggøres i form af omsætningen af affaldsarter og -mængder. Derfor skal det fremgå, at videreformidling inden for hhv. 1 og 3 år skal dokumenteres på et niveau, hvor der ses på affaldsarter og -mængder, der er tilført plads, kontra affaldsarter og -mængder, der er fraført pladsen.

Kapitel 5: Regulering af støj

Vejledende støjgrænser indskrives i bekendtgørelsen, hvormed de bliver bindende. I **§ 40**, stk. 4 angives en dispensationsmulighed: ”Kommune *kan* dispensere fra krav ... efter anmodning fra virksomheden ... hvis det er begrundet i virksomhedens lokalisering...” Med denne formulering bliver det lovligt for kommunerne at fastholde krav til en overholdelse af støjgrænserne, selvom virksomheden er placeret alene på en mark uden nogen at genere. Ordlyden ”kan” i § 40, stk. 4 skal som minimum ændres til ”skal”.

De vejledende støjgrænser har til formål at beskytte de mennesker, der befinder sig i virksomhedens omgivelser, og dette bør fremgå særligt tydeligt, nu hvor vejende støjgrænser gøres til bindende grænseværdier. Bor naboen relativt langt væk, men inden for en støjende radius, kan lavere støjkrav, end de der er fastsat i stk. 2, være tilstrækkelige. En ordlyd i §40, stk. 4 bør derfor være: ”Kommune skal dispensere fra krav anført i stk. 1-2, såfremt der ikke er mennesker i virksomhedens omgivelser, der har behov for beskyttelse for støj, og kommunen skal reducere støjgrænserne, hvor lavere grænser end angivet i stk. 2. udgør en tilstrækkelig beskyttelse af mennesker i virksomhedens omgivelser”. Fx er krav på 55db i stedet for 65db tilstrækkeligt, hvis nærmeste nabo er måske 1 km væk.

Kapitel 3 og 8: Adskillelse/sammenblanding af olier og materialer

§ 17 fastsætter, at olier ikke må sammenblandes. I dag er dette lovligt i tilfælde af, at genanvendelse er muligt. Genanvendelsen skal øges, og derfor bør der ikke skabes barrierer for det. GenvindingsIndustrien opfordrer til, at nuværende tilladelser studeres, og at der formuleres en regel, der understøtter genanvendelse, men hindrer en miljømæssig ulødig afbrænding af olier.

I **§ 69** findes krav til opbevaring af bygge- og anlægsaffald. Der skal være afstand mellem de mængder, der er modtaget fra forskellige affaldsproducenter, og bunkerne skal have identifikationsnummer. Bygge- og anlægsaffald er også jernstænger, nedløbsrør mv., og de sorteres og puljes i forhold til deres kvalitet. Separate bunker er også u hensigtsmæssige af den grund, at en håndværker kan komme med fx blot to nedløbsrør. En gennemførelse af kravet – som et bredt krav til alle materialetyper – vil således øge behovet for areal ud over det realistiske mulige. Afstande mellem affaldsbunker er i øvrigt allerede reguleret af brandmyndigheden, og Miljøstyrelsen bør forud for udstedelsen af bekendtgørelsen sikre, at der ikke bliver et reguleringsmæssigt overlap med brandforskrifterne.

Kapitel 2 og 3: Indretning, opbevaring og håndtering samt drift

Med de meget specifikke beskrivelser af lovlige opbevaringsbeholdere udelukkes også implicit andre muligheder for opbevaring. Samlet set i forhold til krav om opbevaring anbefales det, at der formuleres overordnede vendinger, der beskriver formålet om en beskyttelse af affaldskvaliteten og en hindring af fortynding, i stedet for lister over specifikke opbevaringsmuligheder i de enkelte paragraffer.

Fx i **§ 8** må der, jf. bogstavet, ikke anvendes en tank tilsvarende i § 11. Og i stort set ingen paragraffer gives der mulighed for at opbevare affald i egentlige halbygninger, uden at der



samtidig skal leves op til krav, der tager udgangspunkt i udendørs opbevaring. Fx så fastsætter §8, at lette materiale såsom papir skal opbevares i ”lukkede eller overdækkede beholdere eller containere for at hindre materialer giver anledning til flugt”. Der bør stå ”opbevares så det hindres, at de spredes til omgivelserne”, idet lette materialer som papir oftest opbevares under overdækning, hvorfra de ikke spredes til omgivelserne, og hvorfor krav til nævnte opbevaring er overflødig.

§ 11 fastsætter også, at farligt affald og kemikalier skal opbevares i egnede, lukkede beholdere, containere eller tanke. I § 11 om opbevaring af farligt affald og kemikalier sker der et overlap til olietankbekendtgørelsen, idet kemikalier også kan være olie. For at undgå dobbeltregulering skal der i § 11 være en undtagelse for olie omfattet af olietankbekendtgørelsen. I § 11, stk. 4 findes krav om anvendelse af tankgårde. Her mangler en undtagelse for containere med dobbeltvægge, da disse netop har indbygget den foranstaltning, der søges sikret med kravet om tankgårde. Ellers indføres her et tripel-sikringskrav. § 11, stk. 3 fastsætter, at (alle) containere – og dermed også de lukkede containere, der er egnede til transport på vej – skal beskyttes mod vejrlig ved at stå under tag og/eller overdækkes med presenning. I mange tilfælde er kravet unødvendigt, da containeren allerede yder en beskyttelse mod regn, ødelæggende blæst mv. (Det bemærkes, at ordet ”vejrlig” sproglig set også dækker over længerevarende godt vejr).

I § 11 bør ”kemikalier” slettes, da et kemikalie ikke nødvendigvis er farligt, og er kemikaliet ikke farligt, bør det ikke omfattes af § 11, der er generelt møntet på farligt affald. Det samme gør sig gældende i andre paragraffer. § 14 om opbevaring, omlastning, omemballering, håndtering eller sortering omhandler omvendt kun om kemikalier og ikke farligt affald, og spørgsmålet er, om det er hensigten?

§ 6 fastsætter, at medmindre andet er fastsat, skal håndtering af ikke-farligt affald ske på befæstede arealer, men det af standardvilkår i bekendtgørelse nr. 1474/2017 fremgår, at dette gælder bortset fra for inert affald. Dette er miljømæssigt forsvarligt. Bekendtgørelsesudkastet skærper her et krav, hvilket ikke er hensigten.

§ 18 fastsætter, at transport skal foregå på befæstede arealer. Der bør stå ”interne transporter”.

§ 24 introducerer begrebet ”gulv”. Det foreslås, at ordbrugen (og definitionen) holdes til befæstede arealer.

Hvis vores inddelende anbefaling om overordnede krav til opbevaring ikke følges, og hvor altså specifikke krav til opbevaring i enkelte paragrafer bevares, bør der i en paragraf eksplicit fremgå, at WEEE skal opbevares tørt. Og bør være tydeligt, at dette er gældende, uanset om WEEE-afaldet opbevares på en privat eller kommunal plads. Tørheden har stor betydning for genanvendelsen af elektronikken, og i dag fortolkes krav nogle steder sådan, at krav til tør opbevaring af WEEE kun er gældende for private anlæg.

”Straks”-krav

Flere steder i bekendtgørelsen stilles krav om, at noget skal udføres ”straks” i stedet for ”hurtigst muligt”. Dette bør generelt genovervejes i forhold til, hvad der er praksis muligt. Et eksempel er § 34, stk. 4, hvor ødelagt belægning straks skal udbedres. Her bør stå ”hurtigst muligt”, således at virksomheden gives mulighed for at bestille håndværkere og/eller materialer til udbedringen. I forhold til § 34 er andre regler om opbevaring og håndtering af affald på pladsen fortsat gældende, så der er ikke tale om en hastende sag.

Ligheder mellem paragraffer

Af hensyn til læsevenligheden bør det overvejes at skrive eller flytte visse paragraffer.



§ 11, stk. 4 og **§ 33**, stk. 1 handler begge om opbevaring og bør skrives sammen. § 33 står under kapitel om opsamling og spild, men § 33 handler mere om drift – planlægning – idet krav til, hvor meget regnvand en spildbakke skal kunne rumme vedrører planlægning.

§ 18 fastsætter, at transport skal foregå på befæstede arealer. Paragraffen er nært knyttet til **§ 14** om opbevaring, omlastning, omemballering, håndtering eller sortering. Begge paragraffer handler om farligt affald.

Krav i **§ 39**, om hvordan filtre skal kontrolleres, bør fremstå sammen med andre kontrolkrav under kapitel om egenkontrol. Det samme gør sig gældende for **§ 48**, stk. 1., pkt. 8.

§ 49 om besked til myndigheden om påbegyndelse af drift bør skrives i forbindelse med **§§ 94 og 96** om anmeldelse og tidspunkt for lovlig drift.

GenvindingsIndustrien bidrager gerne yderligere til færdiggørelsen af bekendtgørelsen.

Med venlig hilsen

Lisbet Hagelund
Sekretariatschef
Tlf. dir. 4187 0830